

[Jesper Simonsen.]

som tilsigter at klare Afgrænsningen med Hensyn til de Dokumenter, Borgerne faar Ret til at faa affattet paa Dommerkantorerne. Udtalelsen refererer sig kun til Slutningsbestemmelserne i § 4, 2det Stykke, og det er kun eksempelvis Angivelser af, hvad man forstaar ved „den rent formelle Affattelse“ af et Pantebrev og af et Skøde. For det første Eksempels Vedkommende udtales, at en rent formel Affattelse er en saadan,

„der kan foretages ved Eftersyn af Tingbøgerne, medens Undersøgelsen af og Risikoen for de udenfor Tingbøgerne liggende Forhold maa paahvile Parterne.“

For et Skødes Vedkommende gør man den Bemærkning til Klaring af Afgrænsningen, at det kun drejer sig om saadanne Skøder,

„der kan udfærdiges paa Grundlag af Sælgerens Adkomstdokument og et Eftersyn af Tingbøgerne samt de Oplysninger, mundtlige eller skriftlige, angaaende Handelens Vilkaar i Enkeltheder, der afgives af Parterne, og hvorom de er enige.“

Hvad der ligger udenfor det saaledes angivne, har Dommerkantorerne altsaa ikke noget med at gøre, for saa vidt de ikke skal skaffe det oplyst og ikke skal have Ansvar for det. Det er i Hovedtrækkene det Resultat, Flertallet er kommet til.

Jeg skal endnu tilføje, at der under Udvalgsbehandlingen er stillet nogle Spørgsmaal til Justitsministeren, som denne under Forhandlingen med Udvalget har besvaret. Besvarelsen er trykt som Bilag til Betænkningen. Om disse Oplysninger, der saaledes er ønsket og besvaret, skal jeg blot gøre følgende Bemærkning: Merudgiften ved Lovforslagets Gennemførelse er skønsmæssigt opgjort til 550 000 Kr., men saa er der ikke taget Hensyn til de Indtægter, som maatte flyde af den Retshjælp, der i visse Tilfælde skal ydes af Dommerkantorerne. Det er ikke muligt at opgøre, hvilke Indtægter denne Retshjælp maatte bringe Dommerkantorerne, saa lidt som hvilke Udgifter den maatte medføre til eventuel mere Medhjælp. Det lader sig ikke opgøre, for det første fordi man naturligvis endnu ikke har fastsat Taksterne, og for det andet fordi intet Menneske kan danne sig en bestemt Formening om, i hvilket Omfang denne Retshjælp vil blive benyttet.

Dernæst har man ønsket Oplysning om det Ansvar, der maatte paahvile Dommerne for de Forretninger, som saaledes skal udføres paa Dommerkantorerne. De Oplysninger, Justitsministeren herom har givet,

gaar ud paa, at for saa vidt angaar de Fuldmægtige, der antages af Dommerne selv, maa Dommerne have et ret vidtgaaende Ansvar, ja, det udtales, at Dommeren har „et ubetinget Ansvar“

for de ikke statsansatte Fuldmægtige. Med Hensyn til statsansatte Fuldmægtige kan Dommerens Ansvar ikke strækkes saa vidt, og kort sagt maa Ansvaret efter Justitsministeriets Skøn, saaledes som Justitsministeren har udtalt det, blive begrænset til Tilfælde, hvor

„han ved sin Tilrettelægning af Arbejdet eller sit Tilsyn med dettes Udførelse har gjort sig skyldig i nogen Forsømmelighed.“

Endvidere har der været spurgt om, hvorvidt de sædvanlige Jurisdiktionsgrænser gælder ogsaa paa denne Lovs Omraade i den Forstand, at kun de, som bor indenfor en bestemt Domstols Jurisdiktion, har Ret til at faa Retshjælp paa det paagældende Retskontor. Der staar ikke noget herom i Lovforslaget, og for saa vidt kan man sige, at Spørgsmaalet er aabent. Justitsministeren har udtalt som sin Formening, at disse Jurisdiktionsgrænser ikke gælder. Regelen er altsaa den, at en Borger kan gaa til hvilket Dommerkantor, han vil for at faa denne Retshjælp. Rent praktisk vil det dog utvivlsomt forme sig saaledes, at det bliver det Dommerkantor, i hvis Jurisdiktion vedkommende bor, Henvendelsen sker til; for saa vidt angaar Skiftesager — og det vil blive en meget stor Del af Sagerne, antagelig de eneste af større praktisk Betydning —, vil der ikke være nogen Anledning for den paagældende Borger til at gaa til nogen anden Ret end den Skifteret, under hvilken Boets Behandling skal foregaa. Hvad angaar Retshjælp vedrørende Dispositioner med Hensyn til fast Ejendom, vil der paa samme Maade være en ganske naturlig Opfordring til Folk til at bruge Dommerkantoret i den Jurisdiktion, hvor Ejendommen ligger; kun paa det Kontor findes Tingbøgerne, paa Grundlag af hvilke Dokumenterne skal udfærdiges, og det vil derfor være forbundet baade med Omkostninger og unødigt Ulejlighed først at gaa til et Retskontor for at faa disse Oplysninger og dernæst til et andet for at faa de vedkommende Dokumenter udfærdiget. Jeg tror derfor ikke, det vil faa nogen større praktisk Betydning, om overhovedet nogen, at det ikke positivt i Lovforslaget er sagt, at Jurisdiktionsgrænserne gælder, og i nogle Tilfælde kan det vel ogsaa i og for sig være naturligt, at man ikke er bundet til Jurisdiktionsgrænserne. Man kan jo tænke sig ved Testamentsaffattelse f.